

Arrest

**nr. 50 006 van 22 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK, loco advocaat M. VERRELST, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 mei 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 25 mei 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 juni 2006 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 2 april 2010.

1.3. Op 21 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en u bent afkomstig van Kush Gunbad dat gelegen is in het district Behsood van de provincie Nangarhar. Uw vader, G.(...) S.(...), uw broer P.(...), uw oom H.(...) S.(...) en uw neef H.(...) F.(...) waren allen aangesloten bij de Taliban. Uzelf echter niet. In de laatste jaren werden een aantal aanslagen gepleegd in Nangarhar waarbij uw familieleden betrokken waren. Enkele dagen voor uw vertrek verbleef u bij uw oom S.(...) A.(...) in Qalai Mirza. U werd daar drie nachten vastgehouden door uw oom omdat hij had vernomen dat de autoriteiten uw vader en broer hadden omgebracht. Hij nam u daarna mee naar Pakistan en vertelde u daar dat ze werden gearresteerd. In werkelijkheid werden ze om het leven gebracht maar hiervan werd u pas tijdens uw verblijf in België door uw oom op de hoogte gebracht. Uw oom regelde een smokkelaar en via Pakistan, Iran en Turkije kwam u aan in Griekenland waar u vervolgens acht maanden verbleef. Daarna nam u het vliegtuig naar Spanje en kwam vervolgens op 24 mei 2009 aan in België, waar u de volgende dag asiel aanvraag. U vreest bij een eventuele terugkeer zowel de Amerikanen als de Taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een Taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor, drie convocatiebrieven en vier foto's.

B. Motivering

U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De motieven die aan de basis lagen van uw vlucht uit Afghanistan zijn volgens uw verklaringen gelinkt aan de activiteiten van uw vader, broer, oom en neef in dienst van de Taliban in de provincie Nangarhar en omstreken. Het CGVS stelt echter vast dat u het geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat uw familieleden daadwerkelijk belangrijke posities bekleedden binnen deze groepering, zoals u beweerde (CGVS, p. 5).

Zo bleek u, wanneer er gepeild werd naar de positie van uw vader, niet in staat daar enige duidelijkheid over te scheppen. U zegt alleen dat uw vader in Kunar actief was maar preciezer kon u niet zijn omdat alles geheim werd gehouden, zo zegt u (CGVS, p. 5). Als u verder gevraagd werd hoe uw vader tijdens het Talibanregime dan wel in een belangrijke positie terecht kwam - hij was voordien immers een doodgewone landbouwer – past u uw eerdere verklaringen aan en beweert u plots dat het toch niet zo'n belangrijke positie betrof; er werkten slechts zo'n tien of twintig mannen onder hem, stelt u. Verder had uw oom eveneens een belangrijke positie aan de zijde van uw vader, beweert u, maar als u gevraagd wordt dit toe te lichten, komt u niet verder dan te stellen dat hij dingen deed die eigen zijn aan de Taliban, zoals aanslagen plegen en mensen kidnappen (CGVS, p. 6). Uiteraard verheldert u op die manier niet wat zijn positie daadwerkelijk was, noch die van uw vader. Als er gepeild werd naar eventuele activiteiten van andere familieleden, wat de rang van uw vader, broer en oom eventueel zou kunnen verklaren, beweerde u dat de broer van uw moeder een Mujahed was maar ook in dit geval kon u geen toelichting geven bij zijn verleden of functie (CGVS, p. 5).

De enige informatie waarover u beschikt met betrekking tot de bezigheden van uw familieleden zijn drie aanslagen waarbij zij betrokken zouden zijn geweest en die aan de basis lagen van uw vlucht. De informatie die u het CGVS daarover verschaft, is echter zeer algemeen van aard en reikt niet verder dan wat kan verwacht worden van de gemiddelde burger uit Nangarhar. Uw beweringen zijn bovendien vaak bij de haren gegrepen. Als er gevraagd wordt, naar aanleiding van één van die aanslagen in Torkham, hoe u zeker weet dat uw vader daarbij betrokken was, antwoordt u nogal laconiek dat u het zeker weet omdat het om uw eigenste vader gaat (CGVS, p. 7). Dit verklaart echter niets. Ook dat er thuis bommen en Kalashnikovs zichtbaar aanwezig waren, zoals u zegt, bewijst hoegenaamd niets. Als er gevraagd werd of er mensen omkwamen bij die aanslag antwoordt u plots dat u zelf aanwezig was bij de aanslag en lijken vervoerd zag worden (CGVS, p. 8). U was toevallig op weg van de stad naar huis, beweert u. Los van de bovenmatige toevalligheid van deze verklaring toont u er helemaal niet mee aan dat uw vader erbij betrokken was. Met betrekking tot een andere aanslag in Marko, waaraan uw vader eveneens medeplichtig geweest zou zijn, vielen er volgens u duizenden dodelijke slachtoffers (CGVS, p. 8). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, ging het echter om een tiental dodelijke slachtoffers. Dergelijke verklaringen omtrent essentiële onderdelen van uw relaas ondermijnen in hoge mate de ernst en geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook uw kennis wat de Taliban betreft blijkt ondermaats. Zo is het opmerkelijk dat u op een aantal eenvoudige vragen in dit verband het antwoord schuldig diende te blijven. U kende bijvoorbeeld wel Mullah Omar, de leider van de Taliban, maar of de man nog in leven is, bleek u niet te kunnen toelichten, wat heel erg opmerkelijk is (CGVS, p. 12). U kon ook niet verduidelijken welke leuze op de witte Talibanvlag is neergeschreven, wat erg verwonderlijk is voor iemand die stelt dat een groot deel van zijn naaste familie actief is in deze beweging (CGVS, p. 14). Uw verweer dat u ongeletterd bent, is geen afdoende reden. Deze vragen peilen immers naar uw leefomstandigheden in een

Talibanomgeving en hebben weinig of niets van doen met het al of niet genoten hebben van onderwijs. Ook als u gevraagd wordt enkele commandanten of Talibanpersonaliteiten uit uw regio naar voren te brengen, maakt u het niet aannemelijk daadwerkelijk zich in zo'n context te hebben bevonden. U slaagt er slechts in één familie uit Lalam bij naam te noemen die volgens u tijdens het Talibanregime bij de Taliban was (CGVS, p. 12). Over meer recente tijden kunt u geen personaliteiten of families naar voren brengen. U stelt vervolgens zelf dat er heel wat personaliteiten zijn die u kunt noemen die het CGVS niet te berde brengt (CGVS, p. 13). Als u vervolgens de kans gegeven wordt dat te doen, vermeldt u slechts politiechef A.(...) B.(...) S.(...) en de gouverneur van Nangarhar, G.(...) A.(...) S.(...) (CGVS, p. 13). Deze personaliteiten zijn echter helemaal niet aan de Taliban gelieerd maar integendeel aan het regime van Karzai.

Overigens blijkt voortdurend tijdens het gehoor dat u over heel wat lokale en regionale personaliteiten kennis hebt. Ook over enkele Talibanpersoonlijkheden die in een ver verleden een rol speelden, kunt u uitvoerig verhalen (CGVS, p. 16). Het is dan ook erg verwonderlijk dat u, als lid van een actieve Talibanfamilie, nauwelijks iets kwijt kunt over de Talibanpersoonlijkheden die meer recent een rol speelden. Zo blijkt u nog nooit gehoord te hebben van Yunus Khales, de befaamde leider van Hezb-i-Islami die uit uw streek afkomstig is en banden had met de Taliban (CGVS, p. 14). Ook als u de naam wordt gegeven van zijn zoon Anwarul Haq Mujahed, die de leider is van het Tora Bora Front, moet u bekennen slechts de naam te kennen maar niet te weten over wie het gaat (CGVS, p. 15). Ook van de alom bekende partij Hezb-i-Islami, die ook een belangrijke rol speelde en speelt in Nangarhar, moet u toegeven slechts de naam te kennen. Als u de naam van de partijleider Hekmatyar wordt gegeven, blijkt u niet in staat de partij en deze roemrijke personaliteit aan elkaar te verbinden (CGVS, p. 12). Andere partijen naast Hezb-i-Islami kunt u al evenmin naar voren brengen. Als u de naam van de partij Hezb-i-Afghan Millat wordt gegeven, een partij met behoorlijk wat aanzien in Nangarhar, kunt u er evenmin iets over kwijt (CGVS, p. 14). Dat u geen enkele kennis over het plaatselijke politieke landschap blijkt te hebben klemmt met uw bewering afkomstig te zijn uit een militante Taliban-familie. Uw verklaringen dienaangaande dienen dan ook ernstig te worden betwijfeld.

Elk van deze motieven kan op zichzelf niet leiden tot onderhavige beslissing, maar samen gelezen, leiden deze motieven noodzakelijkerwijze tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Ook de documenten die u voorlegt ter staving van uw relaas kunnen de bovengenoemde conclusie niet wijzigen. De drie convocatiebrieven weerleggen de twijfel omtrent de activiteiten van uw familieleden niet. Het gaat immers om de moord op uw broer en vader en de arrestatie die u boven het hoofd hangt. Aangezien het CGVS geen geloof hecht aan uw verklaringen omtrent hun activiteiten slagen deze brieven er niet in bovengenoemde appreciatie om te buigen. Ook de door u voorgelegde foto's hebben nagenoeg geen bewijswaarde. Het gaat om foto's van enkele bewapende mannen maar er is geen indicatie dat het daadwerkelijk om uw familieleden zou gaan. Dit temeer omdat u zelf op geen enkele van deze foto's bent afgebeeld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afghaan toegekend. Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapend conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst. Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen

typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid, maar stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van antiregeringselementen en de Afghaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afghaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

U bent afkomstig uit het district Behsud in de provincie Nangarhar. Uit de informatie die bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat het UNHCR op 6 oktober 2008 uw district niet als onveilig beschouwde. Uit deze informatie blijkt tevens dat meer recente bronnen nog steeds bevestigen dat de activiteiten van de antiregeringselementen hoofdzakelijk in de zuidelijke districten van de provincie plaatsvinden. Uit geen enkele van deze bronnen blijkt dat het risico in uw district recentelijk zou zijn toegenomen. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat er een fundamentele wijziging in de veiligheidssituatie in uw district zou hebben plaatsgevonden en bovendien voert u zelf geen elementen aan die een dergelijke wijziging aantonen. Actueel is er voor burgers in het district Behsoud van de provincie Nangarhar aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Verscheidene bronnen liëren een belangrijk deel van de toename van het geweld aan de presidentsverkiezingen. Hoewel er in die specifieke context in aanloop naar de verkiezingen aanslagen werden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen, is heden het risico voor Afghaanse burgers niet significant toegenomen. De gewone Afghaanse burgers werden bij deze gelocaliseerde aanslagen niet gevisieerd. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in uw regio actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52 §2, 57/6, 2e lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 77 van de wet van 15 december 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat hij in het kader van zijn asielaanvraag vertelde over de feiten waarvan hij getuige was en dit met alle kennis die hij heeft, en hij echter niet volledig op de hoogte is van de Taliban-activiteiten van zijn familie en ook niet van de volledige structuur van de Taliban aangezien hij nog erg jong was op het moment dat zijn familie actief was bij de Taliban, zodat hem uiteraard niet alle details van al hun activiteiten werd meegedeeld. Verzoeker vervolgt als jongeman thuis vele dingen te hebben gezien en gehoord maar dat hij deze uiteraard niet allemaal in de juiste context kon plaatsen zoals een volwassene dit zou doen. Verzoeker was bovendien analfabeet en niet geïnteresseerd in politiek, wat verklaart waarom hij op bepaalde vragen over de Taliban niet kon antwoorden. Hij voert, onder verwijzing naar de als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde nota van het UNHCR over de bewijslast (Office of the UNHCR, *Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*, 16 december 1998), aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, louter op basis van verzoekers verklaringen in het kader van huidige asielaanvraag, dient te erkennen dat hij aan de op hem rustende bewijslast heeft voldaan en de feiten van zijn asielrelaas aannemelijk heeft gemaakt aangezien hij een coherent en geloofwaardig asielrelaas dat niet strijdig is met algemeen gekende gegevens uiteen heeft gezet en hij tevens, in de mate van het mogelijke, bewijzen heeft aangebracht van de feiten die hij aanhaalt. Minstens had hem het voordeel van de twijfel moeten worden toegekend, aldus nog verzoeker.

In een tweede onderdeel, inzake het subsidiaire beschermingsstatuut, voert verzoeker aan dat het duidelijk is dat de levensomstandigheden in Behsud, de regio waarvan hij afkomstig is, niet veilig zijn ook niet voor gewone burgers. Hij wijst erop dat talrijke internationale rapporten en persberichten aangeven dat de algemene situatie er in Afghanistan en dus ook in Beshud er het laatste jaar sterk op achteruit is gegaan en dat meer en meer de burgerbevolking het slachtoffer wordt van aanslagen en algemeen verspreid geweld. Volgens verzoeker toont de bestreden beslissing dan ook onvoldoende aan waarom hij geen reëel risico op ernstige schade zou lopen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift naast het UNHCR rapport *Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*, 16 december 1998, een deel van de *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, 2008 Country Reports on Human Rights Practices-Afghanistan*, en een rapport van het General Assembly Security Council van 23 september 2008.

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij de artikelen 52 §2 en 57/6, 2e lid van de vreemdelingenwet en artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 geschonden acht. Het is de Raad overigens niet duidelijk hoe artikel 52 § 2 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet toe te kennen of te weigeren.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat zijn familieleden daadwerkelijk belangrijke posities bekleedden binnen de Taliban daar hij niet in staat bleek te zijn enige duidelijkheid te scheppen over de (belangrijke) positie die zijn vader binnen de Taliban bekleedde, hij geen toelichting kan geven omtrent de positie en eventuele activiteiten van andere familieleden die bij de Taliban zouden betrokken zijn, hij ook over de betrokkenheid van zijn naaste familieleden bij drie aanslagen bijzonder vaag bleef en de informatie die hij daarover verschaft niet verder reikt dan wat kan verwacht worden van de gemiddelde burger uit Nangarhar, ook zijn kennis over de Taliban ondermaats blijkt te zijn en hij verder geen enkele kennis heeft over het plaatselijke politieke landschap, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht en (ii) uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat verzoeker op basis van de veiligheidssituatie in het district Behsud uit de provincie Nangarhar niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus van 23 april 2010 (CG nr. 0913457), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Met betrekking tot verzoekers opmerking dat er een gedeelde bewijslast bestaat tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de enige asielinstantie is met onderzoeksbevoegdheid zodat op haar dan ook een zekere onderzoeksplicht rust, benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker zelf die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De commissaris-generaal noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn en geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

2.5. In casu oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend omdat hij zowel over de (belangrijke) positie die zijn vader binnen de Taliban bekleedde als over de betrokkenheid van zijn naaste familieleden bij drie aanslagen bijzonder vaag bleef en ook zijn kennis omtrent de Taliban ondermaats blijkt te zijn. Zo verzoeker ter verschoning van deze onwetendheden aanvoert dat hij nog erg jong was op het moment dat zijn familie actief was bij de Taliban zodat hem uiteraard niet alle details van hun activiteiten werd verteld, hij daarenboven niet geïnteresseerd was in politiek en hij analfabeet is, wijst de Raad erop dat weliswaar kan worden aangenomen dat verzoeker niet elk detail van de activiteiten van zijn vader, broer, oom en neef kent doch niet dat hij op meerdere eenvoudige vragen hieromtrent het antwoord schuldig dient te blijven. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven omwille van de activiteiten van deze naaste familieleden en om deze reden zijn land van herkomst is ontvlucht, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich hierover terdege inlicht. Verzoekers kennis dienaangaande is echter nagenoeg onbestaande en hij brengt dan ook geen concrete elementen aan die de stelling dat zijn vader een (belangrijke) positie bekleedde binnen de Taliban en zijn vader en andere familieleden betrokken waren bij aanslagen, kunnen staven. Het feit dat verzoeker niet in politiek zou geïnteresseerd zijn doet geen afbreuk aan bovenstaande overwegingen aangezien het Talibanregime volgens verzoekers verklaringen immers deel uitmaakte van zijn dagdagelijkse leefwereld zodat kan worden aangenomen dat hij hieromtrent toch een minimale kennis moet hebben opgedaan. Ook het feit dat verzoeker analfabeet zou zijn en geen scholing genoot kan zijn gebrekkige kennis betreffende zijn directe en persoonlijke leefwereld niet toedekken. Hetzelfde geldt voor verzoekers jeugdige leeftijd. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de aan verzoeker gestelde vragen zijn dagelijkse leefwereld betreffen en van dien aard zijn dat ook een analfabeet van jeugdige leeftijd ze moet kunnen beantwoorden. Overigens hecht de Raad niet het minste geloof aan verzoekers beweerde analfabetisme. De Raad stelt immers vast dat verzoeker verschillende stukken van het administratief dossier (vragenlijst Commissariaat-generaal, ontvangstbewijs kopie van de vragenlijst, verklaring DVZ, akkoordverklaring met de tolk en de ambtenaar, verklaring woonplaatskeuze, akkoordverklaring tot het inwinnen van inlichtingen, ontvangstbewijs neergelegde documenten, wijziging woonplaatskeuze) met eenzelfde persoonlijke handtekening ondertekende. Deze handtekening is naar het oordeel van de Raad onverenigbaar met verzoekers bewering analfabeet te zijn. Het verzoekschrift koppelt overigens onterecht de verstandelijke vermogens met scholing. De Raad benadrukt dat analfabetisme de verstandelijke vermogens niet aantast en verzoeker toont geenszins aan dat hij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om vragen te beantwoorden betreffende de positie van zijn vader en andere naaste familieleden, de activiteiten die zij ontplooiden, de Taliban en andere belangrijke partijen in Nangarhar. Dit klemt des te meer daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij ongeveer negentien

jaar was op het ogenblik van zijn vertrek uit Afghanistan en hij beweert in een militante Taliban-omgeving te zijn opgegroeid.

Volledigheidshalve benadrukt de Raad dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Gelet op het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde leemten en onwetendheden, kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden oordelen dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven.

2.6. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Op 1 oktober 2010 laat de verwerende partij aan de Raad een update, gedagtekend 24 augustus 2010, geworden betreffende de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in de periode november 2009 en augustus 2010 (*“Veiligheidssituatie in het oosten van Afghanistan (Nuristan, Kunar, Laghman, Nangarhar)”*). Bij het nemen van de bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor de status van subsidiair beschermd. Deze beslissing steunde op een evaluatie van de toenmalige veiligheidssituatie in Afghanistan waarbij het UNHCR-rapport *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan”* van juli 2009 in rekening werd genomen. UNHCR stelt daarin dat het zich niet meer in staat acht om een accurate *Security Update* vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend. Evenwel wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. De aanvragen voor Afghaanse asielzoekers dienen volgens UNHCR op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden beoordeeld te worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst. Uit hoger aangehaalde actualisatie van de veiligheidssituatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de gehele provincie Nangarhar, waarvan verzoeker afkomstig is, in die mate gewijzigd is dat er sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Rekening houdend met deze ontwikkelingen en het gegeven dat er niet meteen concrete indicaties zijn om de afkomst, recente herkomst en het profiel van verzoeker in twijfel te trekken, is de Raad dan ook van oordeel dat verzoeker in aanmerking komt voor de status van subsidiair beschermd.

2.8. Waar verzoeker in fine in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad er op dat slechts hij de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS